

Kinder Torah

ט"ב

Family

Everyone was excited beyond words. The big day had finally come - the wedding of the family's oldest child.

"Okay, everyone, smile. Come, let's see those big white teeth. Say, 'cheese'." The photographer snapped the picture. "What a beautiful, happy family!"

Rav Zalman Sorotzkin relates that the Torah teaches us the proper choices in life. "It is not good that man be alone" (Bereshis 2:18). Choose to marry and raise a family. There is obviously great happiness and lofty purpose in family life. However, there is also a much deeper reason to choose marriage. The family is a "school" to learn how to love your fellow man. A person naturally loves his parents, his spouse, his children, and his relatives. Through family life, he learns to love and give to his friends, acquaintances, and eventually everyone.

Rav Sorotzkin goes on to explain that the life during the forty years in the desert was like one big family. All of Klal Yisrael lived under one big roof - the *Annanei HaKovod* (Clouds of Glory). They ate the *mun* from one table (so to speak), and they drank from one well. Therefore, when the census was taken in the beginning of parashas Bamidbar, no family names were mentioned. We were like one big family. Now, in parashas Pinchas, we were preparing to enter the Land of Israel. No *Annanei HaKovod*, no *mun*, and no well. What would happen to our unity? Would it break apart completely? No. We would retain the togetherness on a smaller level - the family structure. Therefore, at the census taken now, in parashas Pinchas, the family names are mentioned. To teach us that this is our new unity structure. The families would live together, and receive their inheritance together in the Land. There they would hold on to their great tradition of loving and giving to each other, and to their greater family: Klal Yisrael.

Kinderlach . . .

School is not the only place to learn. We also receive a great education in the home. What do we learn there? How to love and give. Within the walls of our house lives our family. We love them and we constantly give to them. "Please pass me the salt." An opportunity to do chessed. "Let's wash the floors." A chance to work together. "Oy vey, I cut my finger." Work on being empathetic. "Oh no, the cookies are gone and I did not get one." Now is the time to give. The home is the place to learn to love and give. Then we can "graduate" to learning to give to friends, neighbors, and eventually all of Klal Yisrael. Kinderlach, may you all become geniuses at loving and giving.

Fences

"Woof, woof."

The shepherd's eyes slowly opened to the sound of the barking dog. Morning had arrived and it was time to check the sheep. He slowly walked over to the pen. Last night there were 40 sheep. The shepherd's eyes opened wide. Where were the sheep? All of them had vanished. He slowly walked around the pen. One of the bars was slightly open. It was not a big opening. Only one sheep could squeeze through at a time. That was all it took, however. One by one, they all escaped. Because of one small hole in the fence, he was left with nothing.

"Torment the Midianim and smite them" (Bamidbar 25:17). This was Hashem's command to Moshe Rabbeinu. What did the Midianim do to the Jewish people to deserve such a fate? The caused us to commit the worst sin - *avodah zara* (idol worship). Their idol was called *Baal Peor*. There were many ways to worship idols in those days. How was *Baal Peor* worshipped? Any way that you like. All forms of worship were permitted, the more revolting the better. This seems strange to us, but the message is clear. Rav Chaim Shmuelevitz says that *Baal Peor* represents "everything goes". You can do whatever you like because everything is permitted. Midian was a society with no morals. How does it begin? With a small hole in the fence. Just like the sheep in the pen. One small hole is all it takes, and everything goes.

Kinderlach . . .

Who knows the first Mishna in Pirkei Avos? "Make a fence around the Torah." Why are fences so important? We need them to protect the Torah. We want to stay far away from violating any Torah mitzvos. We may think that we are safe. How could we ever transgress a mitzvah? All it takes is one small hole in the fence. Then everything goes. Kinderlach, keep your fences strong and free of holes.

Act with Bitachon

"The daughters of Tslofchod, son of Hephher, son of Gilead, son of Machir, son of Menashe, son of Yosef drew near - and these are the names of his daughters; Mahlah, Noah, Hoglah, Milcah, and Tirzah" (Bamidbar 27:1). The time had come to teach the laws of dividing the Land of Israel; giving each family its inheritance. This would be followed by the actual division of the Land. Who would receive a homestead? One who qualified as an "inheritor"; namely the sons and not the daughters. Tslofchod had five daughters and no sons. They saw that their father's offspring were not going to receive a portion in Eretz Yisrael.

The Sifrei details the steps that the daughters took to apply for a homestead. They gathered to seek advice. They said, "Hashem's *rachmonus* (mercy) is not like that of flesh and blood. People have more compassion for the sons than the daughters. However, the One Who spoke and created the world has *rachmonus* on both. As the verse states, "And His mercy is upon all of His creations" (Tehillim 145:9). The Targum Yonason states that Tslofchod's daughters prayed to Hashem, asking for *rachmonus*. They then approached Moshe and Elazar HaKohen and presented their case.

Rav Shmuel Hominer, in his sefer *Eved HaMelech* learns a penetrating lesson from the behavior of these *tsidkonios*. Mahlah, Noah, Hoglah, Milcah, and Tirzah acted with *bitachon* (trust in Hashem). They first trusted that the Creator, with His abundant mercy, would give them a portion in the Holy Land. They then prayed to Hashem; beseeching Him to have *rachmonus* on their father and give his daughters an inheritance in the Land. When they saw that the matter needed to be presented before Moshe and Elazar, they did not hesitate to speak with the leaders of Klal Yisrael. Rav Hominer entreats us to understand this very well, as it is a fundamental point in the mitzvah of *bitachon*. A person should conduct himself in this manner with all of his affairs. Firstly, he should trust that Hashem will give him what is good for him. Then he should pray to the Almighty, beseeching Him for *rachmonus*. Lastly, if some other *hishtadlus* (preparatory action) is required, he should not hesitate to do what is needed. However, he must always realize that the outcome is in the hands of the Merciful One. One who conducts himself in this manner will grow closer and closer to his Creator with each and every challenge in life.

Kinderlach . . .

*Hashem loves us! He sends us challenges in life for a reason - He wants us to come closer to Him. Rav Hominer shows us that the example of the daughters of Tslofchod teaches us how to trust in Hashem and grow close to Him in trying times. Firstly, we trust that He will do what is best for us. Then, we pray to Him, asking for *rachmonus*. Finally, we calmly and deliberately do any additional *hishtadlus* that is necessary, knowing that the outcome is from the Almighty, and not from his earthly agents. We may add, that when the result comes, we thank Hashem directly and sincerely for His great kindness. In this way, *kinderlach*, we are constantly in touch with the Creator, trusting Him, asking Him for our needs, and thanking Him for all of His kindness. What a wonderful life! Grow close to Hashem! Act with *bitachon*!*

והגדת לבנו

לפעול מתוך בטחון

"ותקרבנה בנות צלפחד בן חפר בן גלעד בן מכיר בן מנשה למשפחות מנשה בן יוסף, ואלה שמות בנותיו: מחלה נעה וחגלה ומילכה ותרצה" (במדבר כ"ז, א'). הגיע הזמן ללמד לעם את החוקים הנוגעים לחלוקת ארץ ישראל ומתן נחלה לכל משפחה ומשפחה. לאחר מכן תתבצע החלוקה הלכה למעשה. מי יזכה בנחלה? מי שיכול להיות יורש, כלומר הבנים ולא הבנות. לצלפחד היו חמש בנות, ולא היו לו בנים. הבנות ראו שלצאצאי אביהם לא יהיה חלק ונחלה בארץ ישראל.

שיסבלו ויוכז? הם גרמו לנו לחטוא בחטא הגרוע ביותר - עבודה זרה. העבודה הזרה שלהם נקראה "בעל פעור". היו דרכים רבות לעבוד אלילים באותם הזמנים, ואת בעל פעור אפשר היה לעבוד בכל דרך שהאדם רצה, וככל שהעבודה הייתה מכוערת ודוחה יותר, כך היתה טובה יותר. משונה, לא? אך הרב חיים שמואלביץ אומר שבעל פעור מייצג את הרעיון שהכל מותר. מדיין היה עם חסר רגש מוסרי, חסר גדרות. וממה זה מתחיל? מחור אחד בגדר, בדיוק כמו עם הכבשים בדיר. ברגע שיש פתח אחד קטן, הכל בורח החוצה.

ילדים יקרים...

מי מכיר את המשנה הראשונה בפרקי אבות? "ועשו סייג לתורה". מדוע חשובים כל כך הסייגים, הגדרות? אנו זקוקים להם כדי להגן על שמירת המצוות שלנו. אנו רוצים להתרחק עד כמה שאפשר מהאפשרות של עבירה. אנו מרגישים לפעמים בטוחים מפני אפשרות כזו - כיצד נוכל אי-פעם לעבור עבירה? והתשובה היא, שכל מה שצריך זה חור אחד בגדר, ואז כל המצוות "בורחות" לנו. ילדים יקרים, שמרו שהגדרות שלכם יהיו שלמות ונקיות מחורים.

המשפחה

הכל היו נרגשים ביותר. סוף סוף הגיע היום הגדול: חתונת הבן הבכור.

"כולם לחייך! נג, נג, נג - חיוך עוד יותר גדול!"

הצלם צילם את התמונה.

"איזו משפחה יפה ושמחה!"

הרב זלמן סורוצקין אומר שהתורה מלמדת אותנו להעדיף את חיי המשפחה על חיי הבדידות, כפי שנאמר "לא טוב היות האדם לבדו" (בראשית ב', י"ח). והוא ממשיך: "כי מלבד השמחה והתועלת שיש בחיי משפחה, הלוא היא משמשת 'בית חינוך' (בית ספר) לאהבת הזולת, כי האדם אוהב בטבע את אביו ואמו, אשתו ובניו ושאר קרוביו, ומתחנך ע"י אהבה זו לאהוב גם את ידידיו ומכריו

ואת כל האדם."

הרב סורוצקין ממשיך ומסביר שבמשך ארבעים שנות הנדדים במדבר, כל עם ישראל היה כמשפחה גדולה אחת. כולם חיו תחת אותה 'קורת גג' - ענני הכבוד. הם אכלו מאותו שולחן - כביכול - מהמך, ושתו מאותה הבאר. זו הסיבה שבמניין בתחילת פרשת במדבר לא נזכרות משפחות: כי כולם היו משפחה אחת גדולה. כעת, בפרשת פנחס, עם ישראל מתכוון להיכנס לארץ ושם לא יהיו לא ענני כבוד, לא מן ולא באר. מה יקרה לאחדות עם ישראל? האם עם ישראל יתפורר חלילה בזמן שיתפזר ברחבי ארץ ישראל? לא! הם יגורו שם משפחות-משפחות, לקיים את הקשר המשפחתי. לכן, במניין שנמנה כאן בפרשת פנחס מזכירים את שמות המשפחות, כדי להראות לנו שהמסגרת החדשה שלנו היא מעתה ואילך המשפחה. המשפחות יגורו יחד ויקבלו את נחלותיהם ביחד בארץ ישראל. כך ימשיכו את המסורת הגדולה של אהבה ונתינה זה לזה, כמו גם למשפחה הנרחבת יותר- לכל עם ישראל.

ילדים יקרים...

בית הספר הוא לא המקום היחיד שבו לומדים. אנו מקבלים חינוך רב גם בבית. ומה אנו לומדים שם? כיצד לאהוב ולתת. משפחתנו מתגוררת ביחד, וכולנו אוהבים זה את זה ונותנים זה לזה תמיד. "אפשר בבקשה להעביר את המלח?" - הדמנות לעשות חסד. "בואו נעשה ספונג'ה ביחד" - הדמנות לעבוד עבודה משותפת. "אוי ואבוי, קיבלתי חתך באצבע" - הדמנות להשתתף בצערו של מישהו ולסייע לו. "אוי לא, העוגיות נגמרו ולא קיבלתי אפילו אחד" - זה הזמן לתת. הבית הוא המקום שבו לומדים לאהוב ולתת, ומשם אנו יכולים לעלות דרגה וללמוד לתת לידידים, לשכנים ולכל עם ישראל. ילדים יקרים, יהי רצון שתצטיינו באהבה ובנתינה.

הספרי מפרט את מה שקדם לבקשה זו של בנות צלפחד. "נתקבצו כולך... ליטול עצה. אמרו: לא כרחמי בשר ודם רחמי המקום. בשר ודם רחמיו על הזכרים יותר מעל הנקבות אבל מי שאמר והיה העולם אינו כן אלא על הזכרים ועל הנקבות רחמיו, על הכל, שנאמר 'טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו' (תהלים קמ"ה, ט')."

תרגום יונתן מציין שבנות צלפחד התפללו לה' וביקשו רחמים, ורק לאחר מכן הן ניגשו למשה ולאֵלֵעֶזֶר הכהן והציגו את טענתן. הרב שמואל הומינר בספרו "עבד המלך" לומד לקח חשוב מהתנהגות הנשים הצדקניות הללו. מחלה, נעה, חגלה, מלכה ותרצה בטחו בה' ופעלו בהתאם לבטחון זה. הם בטחו בכך שהבורא, ברחמיו הרבים, ייתן להם נחלה בארץ ישראל. הן התפללו לה', התחננו בפניו שירחם על אביהם וייתן לבנותיו חלק בארץ. כאשר הן ראו שיש צורך להעלות את הנושא בפני משה רבינו ולאֵלֵעֶזֶר הכהן, הרב לא היסס לפנות אליהם. הרב הומינר מפציר בנו להבין זאת היטב, שכן זוהי נקודה בסיסית ביותר במצוות הבטחון, ועל האדם לנהל את כל ענייניו בדרך זו. ראשית, עליו לבטוח בה' שייתן לו את מה שיהיה טוב עבורו. לאחר מכן עליו להתפלל ה', ולבקש רחמים. ולבסוף, אם יש צורך בהשתדלות אחרת, אין להסס לנקוט בה. אך על האדם לזכור תמיד שהתוצאה היא בידי הקב"ה. מי שמתנהל בדרך זו יתקרב לבוראו עוד ועוד עם כל אתגר שייתקל בו בחייו.

ילדים יקרים...

ה' אוהב אותנו! הוא שולח לנו אתגרים בחיים מתוך מטרה: הוא רוצה שנתקרב אליו. הרב הומינר מראה לנו שהדוגמא של בנות צלפחד מלמדת אותנו כיצד לבטוח בה' ולהתקרב אליו בזמנים קשים: ראשית, עלינו לבטוח בו שיעשה מה שטוב עבורנו. לאחר מכן, עלינו להתפלל אליו ולבקש רחמים. ולבסוף, עלינו לעשות כל השתדלות נדרשת בשלווה ובשקול דעת, בידענו שהתוצאה תלויה בו יתברך, ולא בשליחו עלי אדמות. אפשר להוסיף על דבריו, שכאשר התוצאה מגיעה, עלינו להודות לה' ישירות ומכל הלב עבור חסדיו הגדולים. ילדים יקרים, כך אנו נמצאים בקשר תמידי עם הבורא: בוטחים בו, מבקשים את צרכינו ממנו ומודים לו על כל חסדיו. אילו חיים נהדרים! להתקרב לה'! לפעול מתוך בטחון!

סייגים וגדרות

"הב, הב!"

עני רועה הצאן נפתחו למשמע נביחותיו של הכלב. הבוקר אור, והגיע הזמן לבדוק את מצב הצאן. הוא ניגש לדיר, עדיין משפשף את עיניו. אמש היו בדיר 40 כבשים. אך כעת? מה קרה? אין אפילו כבשה אחת בדיר. כולן נעלמו. הוא הלך סביב הדיר, וגילה שאחד המוטות הוסט מעט הצידה - לא הרבה, אך מספיק למעבר כבשה אחת. אבל די היה בכך כדי לאפשר לכל הכבשים להמלט, אחת אחרי השנייה. די היה בחור אחד קטן בגדר, כדי שהרועה יישאר בלא כלום.

"צרור את המדיינים והכיתם אותם." (במדבר כ"ה, י"ז). כך ציווה ה' את משה רבינו. מה עשו המדיינים לעם ישראל, שמגיע להם